

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/254/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814203005
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814203005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, Pajštúnska 5, Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcovi: M. H., nar. XX.X.XXXX, M. R. H. XXX/XX, U. D., v konaní o zaplatenie 243,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 7. januára 2015, č. k. 9C/83/2014-50, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zo strany odporcu zaplatenia sumy 243,36 eur s príslušenstvom a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ svoj nárok odôvodňoval tým, že odporca uzatvoril dňa 19.9.2005 so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a.s. zmluvu číslo 0372492165 ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov Slovenskej sporiteľne a.s., na základe ktorej poskytla Slovenská sporiteľňa a.s. odporcovi peňažné prostriedky. Odporca sa zaviazal splácať úver v splátkach po 1.222,- Sk, teda 40,56,- eur mesačne, pričom dátum prvej splátky bol dohodnutý na deň 20. 10. 2005. Konečná splatnosť úveru bola určená na deň 20.8.2010. Odporca podmienky úveru riadne nedodržiaval. Slovenská sporiteľňa a.s. na základe zmluvy z 20.12.2011 postúpila pohľadávku na navrhovateľa, ku dňu postúpenia bola pohľadávka 3.044,13,- eur, istina predstavovala 2.073,12 eur, riadny úrok 391,50 eur a úrok z omeškania predstavoval 579,51 eur. Navrhovateľ si uplatnil splátky úveru splatné od 20.3.2010 do 20.8.2010 v počte 6, v celkovej výške 243,36 eur. Navrhovateľ si uplatnil úrok z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že odporca uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou a.s. Bratislava zmluvu o splátkovom úvere č. 0372492165, v ktorej sa sporiteľňa zaviazala poskytnúť odporcovi úver vo výške 46.000,- Sk a to jednorazovo a bezhotovostne. Odporca úver čerpal v plnej výške. Odporca sa v zmluve zaviazal splatiť dohodnutý úrok 17.3 % ročne. V zmluve bol ďalej dojednaný poplatok za správu úveru 50,- Sk mesačne, splatný vždy ku koncu mesiaca a stal sa súčasťou istiny. Odporca sa zaviazal zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške určenej sporiteľňou. V zmluve bola dohodnutá konečná splatnosť úveru dňom 20.8.2010.

Na danú vec aplikoval prvostupňový súd ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia

zmluvy, § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z., § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že i keď v danej veci išlo o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, svojím charakterom je zároveň i zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V otázke premlčania z takejto zmluvy hoci je uzavretá podľa Obchodného zákonníka je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch je svojou povahou občianskoprávnym predpisom a je potrebné podporné použitie Občianskeho zákonníka pre posudzovanie premlčania dlhu. Uvedenému záveru zodpovedá aj právna úprava zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného aj v čase uzavretia zmluvy, a to § 23a ods. 2, podľa ktorého na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj za stavu, že v § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka v znení platnom do 1.1.2008 nebola zmluva o úvere vyslovene uvedená ako spotrebiteľská zmluva, je zrejmé, že predmetná zmluva o splátkovom úvere bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona, preto je dôvodné aplikovať právnu úpravu občianskeho práva a nie podnikateľského práva. Na premlčanie súd prihladal v zmysle § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. ex offo. Za premlčané považoval splátky splatné pred viac ako tromi rokmi spätne pred podaním návrhu, teda keďže v tomto prípade bol úver splatný 20.8.2010, návrh bol podaný 19.2.2014, boli premlčané všetky nároky zo zmluvy o úvere, z ktorého dôvodu návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ bol neúspešný, preto mu súd uplatnenú náhradu trov konania nepriznal. V konaní mal úspech odporca, ktorému však v konaní žiadne trovy nevznikli, tieto ani neuplatňoval.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu navrhoval odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie a zaviazhe odporcu k náhrade trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania. Dôvodil, že súd prvého stupňa na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko tu bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-závazkový vzťah, a to napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, pričom v zmysle § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba štvorročná. Poukázal na to, že úverová zmluva bola uzavretá dňa 19.09.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008, čo znamená, že pokiaľ daná zmluva o úvere bola uzavretá pred týmto dňom, nie je možné práva a povinnosti z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov a tiež rozhodnutia NS SR 2Mcd0 3/2011 a 6 Mcd0 4/2012. Nesúhlasil tiež s postupom súdu prvého stupňa, ktorý na danú vec aplikoval ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014 s tým, že jeho aplikáciou došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu, s odkazom na Ústavu SR, Listinu základných práv a slobôd, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že právna úprava do 30.04.2004 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke vznesením námietky premlčania, pričom aplikáciou ust. § 5b na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Odhliadnuc od skutočnosti, že možnosť zbaviť sa dlhu vznesením námietky premlčania už samo osebe znamená zásah do majetkových práv a zásad dobrých mravov, prijatím § 5b zákonodarca zašiel ešte ďalej a uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktorý by mu tento nemusel priznať, čím de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Keďže navrhovateľ si v konaní uplatnil svoj nárok návrhom zo dňa 19.02.2014, pričom predmetné ustanovenie § 5b nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014, nemôže súhlasiť s jeho aplikáciou na danú vec a na ňu nadväzujúce právne posúdenie veci, vedúce k zamietnutiu jeho návrhu.

Odporca nevyužil svoje zákonné právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd Trenčín po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. s uvedením dôvodu odvolania vo veci samej, vykonal ako súd odvolací preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., pričom dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľom a ich rozsahom, bol odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, je potrebné za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť.

Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na zaplatenie nárokovanej sumy zamietol z dôvodu, že jeho nárok považoval za premlčaný. Na prejednávajúcu vec aplikoval ust. § 5b Zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, v spojení s § 101, § 103 Občianskeho zákonníka. Nesprávnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia vzhľadom na nedôvodnosť aplikácie Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah s poukazom na to, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom a tiež s poukazom na dátum jej uzatvorenia (pre 1.1.2008) a tiež v nedôvodnosti aplikácie ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014 vzhľadom k tomu, že sa jedná o spätnú retroaktivitu, ktorá je v našom právnom poriadku neprípustná za situácie, keď neboli prijaté prechodné ustanovenia vo vzťahu k tejto zákonnej úprave účinnej od 1. mája 2014 a ak návrh na začatie konania bol podaný na súd ešte pred účinnosťou tejto novely.

Preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutkového stavu a vychádzajúc zo správnych skutkových zistení, vec aj následne správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s kritériami, uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, zodpovedajúcim spôsobom zdôvodnený, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s jeho odôvodnením stotožňuje a na v ňom uvedené dôvody poukazuje. Z napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, že právne závery o premlčaní uplatneného nároku založil prvostupňový súd na konkrétnych ustanoveniach právnych predpisov a skutkovo dovodil z konkrétnych zistení a uviedol tiež dôkazy, z ktorých pri týchto zisteniach vychádzal. Odvolací súd nezistil, že by samotné rozhodnutie, ani jemu predchádzajúce konanie zakladalo existenciu navrhovateľom vytýkanej vady a tým ani porušenie jeho práva na spravodlivý proces a z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia nedošlo ani k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu za súčasne nedostatočného zistenia skutkového stavu veci.

Na zdôraznenie správnosti k podstatným námietkam týkajúcim sa aplikácie Občianskeho zákonníka a § 5b na daný právny vzťah odvolací súd uvádza:

Prvostupňový súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní práva podľa § 101, § 103. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na uvedené právne inštitúty je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.)

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy

a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa preferuje priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Na tomto výklade nič nemení skutočnosť, že zákonodarca zmenil dobu účinnosti predmetného ustanovenia. Vykonal tak zákonom č. 250/2014 Z.z. pričom ako dôvod uviedol, že cit. „.... ide o spresnenie jedného ustanovenia, na ktoré upozornila Republiková únia zamestnávateľov a ďalšie zamestnávateľské zväzy v rámci tripartity, že je to potrebné spresniť kvôli právnym výkladovým problémom v aplikačnej praxi, čo by mohlo mať následne neodhadnuteľný dopad z dôvodu rôznych prístupov správnych orgánov aj na hospodársku súťaž v SR vo forme jej možného nepredvídateľného obmedzenia. Zároveň ide o ustanovenie, ktoré bolo plánované spresniť už v rámci legislatívneho procesu pri predmetnom zákone, nakoľko predmetnú kompetenciu (práve kvôli právnym výkladovým problémom okolo obligatórneho postupu) Slovenská obchodná inšpekcia nechcela mať, no uniklo to pozornosti predkladateľov a nespresnilo sa to. Týmto spresnením sa predmetná nezrovnalosť odstráni. Zároveň v článku IV ide o spresnenia účinnosti jednotlivých ustanovení vzhľadom na legislatívny proces.“ Dané odôvodnenie zmeny účinnosti zákonnej normy neuvádza ako dôvod prijatia novely dopad na rozhodovaciu prax súdov.

K tvrdeniu odvolateľa, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, nie na úverovú zmluvu podľa Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2004 vychádzajúc z európskej legislatívy (Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Spĺňa totiž náležitosti spotrebiteľskej zmluvy pozitívne vymedzené v citovanom ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré treba vykladať v spojení s európskou legislatívou vtedy platnou a účinnou a s dôvodovou správou k následnej novelizácii zákonom č. 568/2007 Z. z., v zmysle ktorej tam uvedený výpočet právnych foriem spotrebiteľských zmlúv je len demonštratívny a teda spotrebiteľskou zmluvou môžu byť aj iné zmluvy.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie daného vzťahu a to ustanovenia upravujúce premlčaciu dobu, teda v tomto smere je odvolacia námietka navrhovateľa nedôvodná.

Ako nespôsobilú prívodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, vyhodnotil odvolací súd tiež námietku navrhovateľa smerujúcu proti aplikácii § 5b.

Zákomom č. 102/2014 Z. z. (v zmysle jeho článku VIII.) došlo k novele Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b (chrániace práva spotrebiteľov ako slabšej strany právnych vzťahov), podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V zmysle článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z. z., predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť 1. mája 2014. V ust. § 29 b Zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, avšak vo vzťahu k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona, zákonodarca nestanovil žiadne intertemporálne (prechodné) pravidlá, upravujúce jeho časovú pôsobnosť.

Vychádzajúc z toho, že v prípade ust. § 5b Zák. o ochrane spotrebiteľa, ide o normu procesnú, za stavu, že zákonodarca nestanovil osobitný právny (intertemporálny) režim pre túto situáciu, platí pravidlo okamžitej aplikability, z čoho plynie povinnosť súdu prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy.

S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ teda prvostupňový súd rozhodoval o nároku navrhovateľa (premlčujúceho sa za tri roky § 101 Občianskeho zákonníka) v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b Zákona č. 205/2007 Z. z. (na základe novely vykonanej Zákonom č. 102/2014 Z. z. účinnnej od 01.05.2014) bol nielen oprávnený, ale priamo povinný prihliadať na premlčanie uplatneného nároku, a to aj pri absencii premlčacej námietky samotného dlžníka. Odvolacia námietka navrhovateľa o nemožnosti aplikácie ust. § 5b na danú vec vzhľadom k tomu, že konanie začalo pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia, tak nebolo možné vyhodnotiť inak, ako nedôvodnú.

Pri posudzovaní dôvodnosti odvolacej námietky navrhovateľa spočívajúcej v jeho tvrdeniach o porušovaní zásady právnej istoty, legitímnych očakávaní a ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, je potrebné vychádzať z podstaty premlčania.

Inštitút premlčania je upravený v ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Jeho podstata spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu nevykonáva, alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, nemôže už byť po jej uplynutí veriteľovi priznané. V dôsledku premlčania teda právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery je oslabené zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplynulo a odvolateľom v konaní nebolo spochybnené, že posledná splátka úveru (teda jeho konečná splatnosť) bola zmluvne stanovená na deň 20.08.2010. Vychádzajúc z 3-ročnej premlčacej doby uplatneného nároku na zaplatenie zostatku nesplateného úveru (§101 OZ), pri nespornom zistení, že nárok bol na súde uplatnený až dňa 19.02.2014, niet pochybnosti o tom, že právo navrhovateľa už v čase jeho uplatnenia bolo o zložku právneho nároku oslabené v dôsledku márneho uplynutia premlčacej lehoty. Vychádzajúc zo zásady vigilantibus iura scripta sunt, musel teda navrhovateľ počítať s tým, že svoje právo stratí, a to jednoznačne výlučne dôsledkom jeho predchádzajúcej nečinnosti. Za tohto stavu tak legitímne nemohol očakávať už prakticky nič, pretože jeho právo stratilo vlastnosť žalovateľnosti.

Vzhľadom k tomu, že prvostupňový súd správne posúdil pôsobnosť dotknutých právnych noriem, týkajúcich sa premlčania nároku navrhovateľa, s následkom zamietnutia jeho návrhu, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny za použ. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1, § 151, ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi ich náhradu trov nepriznal, keďže tento si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a preukázateľne mu ani žiadne trovy nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.